Ч. 115. Четвер 1 (14) червня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Ґр. Ґолуховский о заграничній політиці.

(II.) То правда, що в послідних часі дає ся добачити поліпшенє відносин, бо з одної сторони Туреччина починає позбувати ся апатиї та виступає успішнійше против ворохобничих затаг, з другої сторони і місцеве населенє само старає ся увільнитись від теророризму революцийних комітетів. Але до радикального усуненя тих дуже непокоячих проявів потреба ще льояльної участи всіх сусідних країв, до котрих сполучені держави звертали ся кілька разів з представленями і упімненями в тій ціли, щоби они зрозуміли велику свою одвічальність супротив Европи. Здає ся, що там вже зрозуміли, бо нині як в Софії так в Атинах і Білграді лагодять ся до пороблення енерґічнійших як доси заряджень.

II. Міністер підніс відтак з признанєм поступованє болгарского правительства, котре від якогось часу старає ся ділами доказати свої добрі наміри супротив Австро-Угорщини. Нехай мені буде вільно висказати надію, що так буде й дальше і що за тим приміром підуть Сербія і Грециямя.

Опісля говорив ґр. Ґолуховский о звістнім грецко-румуньскім конфлікті, котрий — як сказав міністер — міг вийти в користь комусь третому. Спору того можна було тим лекше уникнути, що успокоєнє і витворенє можливо нормальних відносин в македоньских сторонах відповідає інтересам обох держав а суть спору відносить ся остаточно до справ, які усувають ся з під компетенциї обох сторін. Можна сподівати ся, що в короткім часі прийде до порозуміня межи Букарештом а Атинами, до чого на случай потреби ми готові подати руку.

Опісля згадав ґр. Ґолуховский про жандармерию в Македониї та сказав, що можна сподівати ся, що македоньскі вілєєти будуть мати в недовгім часі тоту добродійну інституцию. Дальше реформа буде займати ся уліпшенєм судівництва. Так отже видко в Македониї поступ і жаль лиш, що тенденцийно ширені вісти о тім, мов би реформа розбила ся, находять послух і відгомін в краях, в котрих належало би сподівати ся розважної оцінки ситуациї.

Сербско-болгарска унія митова.

В часі наших переговорів в справі угоди торговельної з Сербією і Болгарию довідав ся сьвіт нераз в наслідок дотичного предложеня в болгарскім собранію о сербско-болгарскій униї митовій. Ми знайшли ся наразв ситуациї, рівній пересуненю дотеперішної основи наших переговорів. То спонукало нас до рішучого виступленя. Не позіставало нам нічого иньшого як застановити переговори, котрі вже досить далеко були поступили, і чекати, аж відносини вернуть до тої точки, яка дасть нам можність розпочати переговори на нормальній основі. Що до Болгариї, де станув довершений факт в наслідок ухваленя правительственного предложеня, мусіли ми застеречи собі близше розслідженє річи зі становища берлиньского договора.

Що до Сербиї то мали ми перед собою дорогу переговорів, але на тім ґрунті могли ми порушати ся з тим більшою певностию, що уступки, які ми могли зробити, творили для Сербів аж надто цілий предмет. Взгляд на то спонукав Сербію по нашім катеґоричнім протесті до того, що заявила готовість признати всї ті зміни в угоді з Болгарию, які ми признаємо за потрібні, евентуально же не предкладати зовсім договору скупщтині. Ми вибрали сю послідну альтернативу і зажадали відповідної письменної деклярациї. Аж коли вповні сповнено наші жаданя, розпочали ми наново переговори в справі торговельній. Ми не руководили ся при тім якоюсь неприхильностию або завистию супротив обох тих держав; але ми не могли ніяк допустити до того, щоби

---

15)

Оповіданя тайного аґента.

(З анґлїйского — Артура Моррізона).

(Дальше).

Дні минали поволи. Лиш на послідних в сю пору перегонах було богато людий і виграпано та програвано великі суми на „Порт-Артура“, на „Тоґа“ і „Кудзумі“. Вроджену у Анґлійців охоту до закладів не могла „висушити“ й страшенна спека, отже закладали ся головно о „упадок Порт-Артура“, о то, „чи російска фльота зможе перебити ся“ і т. д., а дотичні вісти з поля війни були майже одинокі, що могли ще трохи оживити униваючих людий, хоч „близький упадок Порт Артура“ показував ся заєдно пустим вороженєм.

Та й Мартина Ювіта опанував був той загальний настрій.

Було то 12 серпня, коли він против свого звичаю відсунув роботу на бік а вхопив за якусь ґазету. Читав пильно найновійші телеґрами.

Єго заінтересувала була дуже проба портартурскої фльоти, виконана дня 10 серпня, щоби перебити ся через япаньску. Особливо у великій мірі займали єго змаганя япаньских лодий торпедових, щоби сильно ушкоджені російскі кораблї, котрі старали ся втечи назад до Порт-Артура, розбити своїми торпедами і затопити їх, заким би они ще змогли заплисти до безпечної пристані. Урадований дуже сьмілим і рішучим поступованєм Япанців поклав він ґазету на бік і хотів якраз зі звичайною собі енерґією брати ся до роботи, коли єго писар увійшов тихо і подав єму якусь карточку, на котрій незаповіджений гість повинен був написати своє імя і то, чого він жадає.

Карточка була написана скорим письмом і невиразно.

Імя: Ф. Ґрегем Діксон.
Адреса: Ченсері Алея.
Діло: Тайне і пильне.

— Просіть пана Діксона, нехай увійде— сказав Мартин Ювіт.

Пан Діксон був то худощавий чоловік, що виглядав на спрацьованого, може 50-лїтного мужчину, одягнений добре, хоч трохи недбало а на єго лици пробивали ся черти тих людий, що то ціле житє працюють тяжко головою. Він нахилив ся як би чогось затрівожений на кріслї, котре подав був єму Ювіт і став розповідати свою історию з легко понятним зворушенєм.

— Може бути, що ви вже чули о тім, пане Ювіт — бо я знаю, що о тім вже ходить чутка — що правительство хоче завести нові торпеди; щоби не говорити богато, то Діксонове торпедо мого винаходу, а оно не лиш після мого переконаня, але й після погляду знатоків найлїпше і ділає найпевнійше зі всїх в теперішних часах. Оно жене що найменше 400 метрів дальше як кожде иньше торпедо та й може зовсім певно поцілити — чого доси все ще не можна було осягнути — а має в собі так сильний набій, якого доси ще не бувало. Оно відзначає ся ще й иньшими прикметами, як скоростию, дуже простим способом лянсованя і т. д., о чім я не хочу тут обширнійше говорити. Тота машина то діло довголїтних трудів, але також і многих розчаровань, а проєкт удав ся лиш внаслідок старанного розважуваня причини і наслідків, що все єсть представлене на чотирох ґрупах рисунків. Але все разом то — як може й не потребую вам згадувати — велика тайна, а ви зрозумієте легко, що зі мною діє ся, коли вам скажу, що менї хтось одну ґрупу з тих рисунків вкрав.

— Таки з вашого дому?

— З мого бюра — нині рано! Тоті чотири ґрупи так розділені: дві знаходять в адміралїциї а з тих одна нарисована на грубім папери, друга то лиш відбитка. Дві другі були в моїм власнім бюрі: одну ґрупу виготовив я таки сам олївцем а друга ґрупа то були відбиті рисунки. Ся послідна десь пропала. Обі ґрупи були сховані в шуфлядці в моїй компаті. Обі були ще нині рано о десятій годині, то напевно, бо я, прийшовши до бюра, пішов зараз до шуфлядки, щоби звідтам щось иньше вийняти. А о дванайцятій годині тоті відбитки десь вже пропали.

— Чи може маєте на когось підозрінє?

— Нї. То для мене непонятна річ. Від десятої години не виходив ніхто з тої компати, хиба лиш я, та й то лиш длятого, щоби піти до вас, та й до нас ніхто не приходив а рисунки десь щезли.

— А чи ви все перешукали?

— Розуміє ся. Була як раз дванайцята, коли я побачив, що менї тоті рисунки пропали, і я від тої хвилї перевернув цілу компату

під покривою політичного зближеня заключено специяльну угоду, котра виставила би наші економічні інтереси на діймаючу шкоду.

Справа марокканьска.

Умови, які в марокканьскій справі заключили з собою Франция і Анґлія а відтак Франция і Ішпанія в 1904 р., спонукали німецкий кабінет заняти рішуче становище супротив тих постанов, котрі поодиноким державам признавали би переважаюче становище на поли економічнім в Марокку зі шкодою иньших держав. Яко чинник також сильно в тім інтересований прилучили ся ми до погляду німецкого правительства і уложили спільно з ним поступованє, стремляче до утвореня достаточної запоруки в ціли удержаня межинародного рівноуправненя. Далекі від того, щоби не признавати специяльних інтересів політичних Франциї яко краю сумежного з Марокком, мусїли ми однак обставати при тім, щоби трактатові наші права супротив Марокка були й дальше забезпечені в спосіб виключаючий всяке довільне їх толкованє на нашу некористь. Опираючись на ухвалах конференциї мадридскої з 1880 р., прилучили ся ми без застережень до предложеня німецкого кабінету, щоби скликано нову конференцию в ціли залагодженя спорних справ. Треба було не малих трудів, щоби склонити француске правительство до пристаня на ті предложеня.

Само скликанє конференциї зовсім ще не означало полагодженя спірних справ в виду виступаючих щораз острійше против себе держав стоячих на першім пляні. Здавало ся, що конференция розійде ся без успіху. Тоді ми зі взгляду на наш союз з німецкою державою і на наші дружні відносини до Франциї звіркували, що надійшла хвиля взяти посередництво в свої руки. Пропозиция, внесена нашим першим делеґатом, ґр. Вельзерсгаймбом, довела борзо до зменшеня противностий, по чім осягнено повне вирівнанє всїх суперечностий, які були. Можемо величати ся тим, що тим успіхом нашої акциї віддали ми важну прислугу мирним інтересам Европи. З вдоволенєм можемо нині глянути взад на закінченє спору, до залагодженя котрого ц. і к. кабінет, позістаючий зовсім вірним своєму переконаню, ретельно прислужив ся.

На основі моїх виводів признаєте панове, що нашою провідною зіркою була завсїгди велика гадка удержаня мира, котрій бажаємо й дальше служити без утрати якого небудь з наших інтересів, але не похитно і зі сьвідомостию цїли, для добра і користи Монархії. — Наконець поручав п. Мінїстер принятє буджету Мінїстерства для справ заграничних.

Вісти політичні.

З Ради державно̂. — Угорщина а віденьскі демонстрациї. — Події в Росиї.

На вчерашнім засїданю палати послів вела ся дальша дискусия над новелею промисловою. Промавляв між иньшими мінїстер торговлї **Форшт** і сказав, що правительство годить ся на установленє прибочної ради ремісничої на взорець ради промислової, яку вже заведено. Що до доказу уздібненя в промислї господо-шинкарскім може правительство згодити ся на него лиш в рамах розпоряджень. — Пос. **Грацгофер** (німецкий народовець) назвав установленє постійної комісиї промислової повним тріумфом жидівскої кліки капіталістичної і домагав ся як найдальше ідучого розширеня доказу уздібненя з виключенєм промислу господо-шинкарского і заведеня **примусових іспитів майстерских**. — Пос. **Форманек** поставив резолюцию, взиваючу правительство, щоби при реформі податку домово-чиншового знизити **податок від варстатів** рукодільничих до найнизшої стопи.

Ві второк вечером відбуло ся **засїданє комісиї виборчої**, на котрім предсїдателем вибрано **Пльоя** а **Кіярі'го** заступником. Дискусия розпочала ся від подїлу округів в Дальматиї. Пос. **Бартолї** домагав ся, щоби число мандатів піднести з 11 на 12 і один мандат признати Італіянцям. Тому спротивив ся пос. Івцевич. По довшій дискусиї ухвалено проект правительства, а внесенє Бартолї'го відкинено 24 голосами. Бартолї зголосив вотум меншости. — Задля того, що репрезентанти долїшної Австриї і Галичини просили о відроченє нарад над роздїлом округів в тих краях, приступлено до нарад над роздїлом округів в горішній Австриї.

Пос. **Шлеґель** спротивив ся способови нарад, котрий може довести реформу виборчу до упадку. Треба би насамперед утворити ясно ситуацию що до засад права виборчого. Роздїл округів виборчих єсть позбавлений всякої засади і противить ся засадї загального і рівного голосованя. — Під конець засїданя пос **Малік** запитував, чи правдою єсть то, що подають ґазети о розмові Цїсаря з послом Крамаржом в справі реформи виборчої. Крамарж потвердив правду того.

На Угорщині страшно обурені на демонстрацию против Мадярів у Відни. Pesti Naplo пише: „Від 1867 не було ще такого случаю. Австрийске правительство мусить вповні за то одвічати, що стало ся. Було то варварске дїло. Похибку зробила угорска Делеґация, що не виїхала зараз по демонстрациї з Відня. В будучности повинні засїданя угорскої Делеґациї відбувати ся лиш у Будапештї“. Найбільше обурені Мадяри на то, що бурмістр міста Відня не явив ся в угорскім мінїстерстві, не перепросив за демонстрацию угорских делеґатів.

В Думі державній вела ся вчера дальша дискусия над справою аґрарною. На початку засїданя відчитано внесенє, щоби бесїдникови промавляючому в справі аґрарній не вільно було довше промавляти як 10 мінут. Внесенє то відкинено а до голосу записало ся 117 бесїдників. По сїм вела ся дальша дискусия мимо того, що пос. Татарінов завзивав записаних до голосу бесїдників, щоби зрекли ся голосу. Відтак по 4-годинній перерві поставлено знов внесенє, щоби бесїдники не говорили довше як 10 мінут, але й се внесенє відкинено. Принято лиш внесенє посла Вінавера, щоби половину засїданя займала дискусия аґрарна а другу половину иньші справи.

Новинки.

Львів, дня 13-го червня 1906.

— **Перше сьв. Причастиє** дїтий відбуде ся в четвер дня 14-го с. м. о годинї 7½ рано в Преображеньскій церкві у Львові. Службу Божу відправить крилошанин-архіпресвитер о. Андрей Білецкий.

— **Вписи** до першої кляси І-ої реальної школи у Львові на р. 1906/7 розпічнуть ся дня 2-го липня від години 3-ої до 6-ої по полудни.

до гори ногами — перешукав все разом з моїм помічником. Ми витягали кожду шуфлядку, перевернули кождий пульт, кождий столик, здоймали навіть дивани і лінолеї, але з рисунків нігде ані слїду. Мої люди домагали ся, щоби я їх кишенї перешукав, хоч я їх ані на хвильку не підозрівав. Та й великої би треба на то кишенї, щоби сховати в неї тоті рисунки, хоч би їх і як вузко зложити.

— Ви кажете, що ваші люди — їх було двох, чи може не так? — не виходили з бюра?

— Не виходили, та ще й тепер оба там сидять. Ворсфельд казав, що лїпше, коли они не вийдуть, доки тота загадочна справа не вияснить ся, а хоч я, як сказано, нікого з них не підозрівав, то все-таки згодив ся на то.

— То ви добре зробили. Я здогадую ся, що ви хочете віддати менї тоту справу.

Інжинер кивнув на то потакуючи головою.

— Ну, добре; я прийду до вашого бюра. Але насамперед може менї розкажете дещо про своїх помічників, що було би ніяково при них розповідати: на примір про пана Ворсфельда.

— То мій рисівник; знаменитий, дуже здібний чоловік, я сказав би таки ґеніяльний і на него не може бути підозріня. Він у мене майже вже десять літ, робив менї вже богато важних рисунків і я мав до него завсїгди повне довірє. Правда, що в сїм случаю могла бути й велика спокуса, а всеж-таки не можу складати вину на него. То й як міг би я взагалї серед сих обставин когось підозрівати?

— А тамтой другий?

— Він називає ся Ріттер. Сам не рисує, лиш відбиває. То зовсїм порядний молодий мужчина і він робить у мене вже від двох літ. Та й не так то він дуже проворний, бо міг був за той час більше навчити ся, але я не маю ні найменшої причини его підозрівати.

— Ну, добре; ходім же тепер до Ченсері-Алєї; по дорозї розкажете менї дещо більше.

— Мій віз жде на долинї. Але щож я маю вам більше розповісти?

— Річ коротко така: Пляни були в бюрі, коли ви прийшли. Ніхто не виходив анї не приходив, а рисунки щезли. Чи так?

— Ну так. Коли я сказав, що ніхто не приходив, то мушу листоноса вилучити. Він приніс зрана дещо з почти. У мене на думцї було, що ніхто не виходив поза крати в зовнїшнім бюрі, ви чей знаєте, яке звичайне урядженє: рід довгого стола а перед ним крати з дверми до відсуваня.

— Я то знаю; але ви казали, що пляни були в шуфлядцї у вашій комнатї, отже не в зовнїшнім бюрі, де мабуть сидять рисівники?

— Так. То внутрішна комната, або лїпше комната в однім ряді з другою, оттак як ваша, з котрої ми вийшли.

— Та бо виказали, що не виходили із свого бюра, а рисунки мимо того пропали — чи підчас того, коли ви були в комнатї?

— Зараз вам розкажу яснїйше.

Підчас коли віз котив ся по гладкій дорозї, інжинер виймив записник і олівець. — Я трохи роздразнений — говорив він дальше — і може не ясно вам розповів. Як самі побачите, складає ся моє бюро з трох комнат, дві з одного боку сїний а трета напротив — ось так. Він зробив борзенько рисунок.

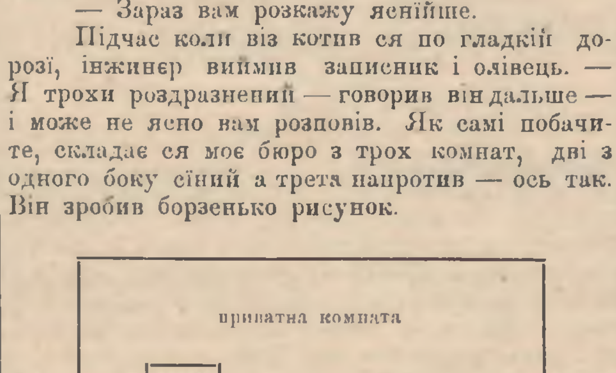

(Дальше буде).

Вступний іспит розпічне ся дня 13 липня о годинї 3-ій по полудни; іспит приватних учеників від I. до IV. кляси відбуде ся дня 2-го липня.

— **Пригадуємо,** що відчит проф. Кокорудза „Про памятки старинної архітектури в Атенах“ на дохід руского тов. педаґоґічного відбуде ся в четвер дня 14-го червня о 6 год. по полудни в комнатї VI-ої кляси рускої ґімназиї.

— **Ферії в нїмецкій ґімназиї у Львові** розпічнуть ся в сїм роцї вже дня 1 липня і будуть тревати до 15-го вересня. Той довгий відпочинок завдячують учителї і ученики тої ґімназиї обставинї, що будинок заведеня потребує основної направи. Дотичне предложенє вислано вже з краєвої ради шкільної до мінїстерства просьвіти.

— **Конкурс.** З початком року шкільного 1906/7 є вільне місце настоятеля в інститутї сьв. Николая у Львові під зарядом руского тов. педаґоґічного. Настоятель дістане мешканє з сьвітлом, опалом, услугою і харч та ремунерацию за управу після умови. Поданя вносити до головного видїлу руск. тов. педаґоґічного до дня 20-го червня с. р. у Львові ул. Сикстуска ч. 47. — За видїл: Др. *М. Коцюба*, заступник голови. Др. *Остап Макарушка*, секретар.

— **Осторога перед обманцем.** Після письма Намістництва в Празї, ходить по громадах якийсь Фридрих Тавсіґ, фарбівник, уроджений в роцї 1878, жид, приналежний до громади Засадец, повіта хрудинського в Чехії і вимагає часто від чужих громад запомоги на кошт подорожи до родинного села, на рахунок своєї громади приналежности. В наслїдок письма Намістництва у Львові, поручив Видїл краєвий повітовим видїлам повідомити всї громади в краю, аби мали ся на осторозї і не давали тому Тавсіґови, коли би де появив ся, нїяких запомог і аби о єго побутї доносили до староства. Опис особи Фридриха Тавсіґа такий: ріст високий, стрункий, волосє темне, кучеряве, така сама мала борода, лице овальне, краска лиця сьвіжа, очі і брови темні, ніс остро закінчений і уста правильні. На шиї має знаки від скрофуличних ран.

— **Дрібні вісти.** Більшу посїлість Волю кобляньску в старосамбірскім повітї і Звор, в самбірскім повітї, купив за цїну звиж пів міліона корон др. Рамулт, секретар мінїстерства торговлї у Відни. — З'їзд галицких орґанїстів відбуде ся дня 27 червня в Перемишли. — Рух поїздів на шляху Самбір-Сянки привернено дня 10 с. м.

— **Дефравданти перед судом.** Сими днями відбула ся перед карним судом в Перемишли карна розправа в справі дефравдациї 55.000 корон, довершеної на шкоду задаткового товариства в Ярославі. Обжалованими були: Леон Менкес, касиєр і Йоахим Ліхтбах, лїквідатор згаданого товариства. На слїд злочину, до довершеня котрого обжаловані вповнї признали ся, попала дирекция завдяки чистому случаєви, бо обжаловані, ділаючи в порозуміню, підробляли від 1901 року всї книги, асиґнати і т. ин., так, що в часї шконтра було всьо в найлїпшім порядку. Ожалований Менкес боронив ся тим, що цїлї два роки не мав нїякої платнї, а відтак кілька лїт діставав лише по 20 корон на місяць, супротив чого недостача средств до житя спонукала єго нарушити фонди товариства. Обжалуваний Ліхтбах оправдував ся тим, що грав в льотерию в надії, що покриє вдефраудовану суму. Трибунал засудив Менкеса на 15, а Ліхтбаха на 12 місяцїв тяжкої вязницї. Засуджені приймили кару і почали єї зараз відсиджувати.

— **Міліонові крадежи.** До „Русского Слова“ доносять з Томска, що відкрито там нові, величезні обманьства і надужитя, довершені в часї послїдної росийско-японьскої війни. На стациї Інокентієвская слїдча комісия викрила, що пропало без слїду 1500 вагонів з набором. Страти виносять до 7 міліонів рублїв.

— **Пачкарство.** Угорске бюро кореспонденцийне доносить, що шайка зложена з 14 Турків в Ояню хотїла перегнати через границю 16.000 овець. Гранична сторожа вівцї відобрала. Вартість їх виносить 40.000 корон; будуть они продані в дорозї публичної лїцитациї.

— **Мертвець ожив.** Не аби якого страху зазнали в Чікаґо одна „вдовиця“ з двома єї „сиротами“. Щось перед тижднем найдено на улици в Чікаґо труп якогось мужчини і виставлено єго в трупарни, щоби люди розпізнавали, хто би то міг бути. Пані Селїя Ниман з двома дорослими дочками згідно зізнали, що то єї муж, взглядно батько дочок, Вілям Ниман. Трупа віддано їм і они заняли ся похороном — заплатили за ґріб, домовину, караван і т. д., і поховали небіжчика. Аж тут по кількох днях вечером, коли „сироти“ оплакували смерть свого батька і мужа — запукав хтось до дверий і розжаленим показав ся — небіжчик. „Сироти“ перелякані почали утїкати, та на їх крик збігли ся сусїди і їм допера удало ся переконати їх, що „небіжчик“ не умирав а жиє і є здоровий і виїхав був за інтересом — а тепер вернув до дому. Показало ся, що небіжчик, котрого поховано, був якийсь иньший чужий чоловік.

— **Нелюдска мати.** В ночи з вторка на середу, в поїздї, котрий приходить зі Львова до Станиславова о годинї 1, найдено в клясї третій семимісячну дитину, полишену там без опіки. Переведене сейчас слїдство виказало, що дитину полишила якась елєґантна молода женщина, котра висївши в Станиславові з поїзду, від'їхала сейчас фіякром до Ямницї. Хотячи спинити погоню за собою, купила в Ямници білєт до Болшовець. Але що між тим станиславівский уряд стацийний, слїдячи за незнакомою, одержав з Ямницї вість о єї від'їздї до Болшовець, поручено жандармериї на на двірци в Галичи незнакому придержати і відставити сейчас до Станиславова. Жандармериї удало ся дїйстно єї прихопити. Має она називати ся Мелянїя Щиглюк.

† **Помер** др. Ігнатий Чемериньский, адвокат і б. соймовий посол, дня 10 с. м. в Янові, в 75-ім роцї житя.

Телєґрами.

Відень 13 червня. Нинї перед полуднем зібрала ся комісия буджетова палати послів. Роздано звіт підкомітету в справі будови порту в Триєстї. Предсїдатель субкомітету бар. Морсей критикував острими словами поступованє бувшого президента мінїстрів дра Кербера в справі роздаваня робіт.

Прага 13 червня. При тїснїйшім виборі посла до Ради державної з передмістя Нове Місто вибрано Молодочеха Новотного 1704 голосами против кандидата сполучених радикальних партий Соколя, котрий одержав 1469 голосів.

Петербург 13 червня. Дума ухвалила вчера поставити до правительства кілька інтерпеляций, між иньшими й в справі знесеня кари смерти а відтак відрочено наради аж до четверга.

Петербург 13 червня. Петербургска аґенция телєґрафічна заявляє, що чутка розширена за границею, мов би правительство мало намір заказати вивіз збіжа за границю, єсть безосновна.

Москва 13 червня. Часописи одержують вісти, що в ґуберніях надволжаньских розрухи аґрарні з кождим днем збільшають ся. Рівночасно збільшає ся рух страйковий серед робітників фабричних і зачинає прибирати небезпечні розміри.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові дня 12 червня:** Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·15 до 8·30; жито 5·45 до 5·65; овес 7·60 до 7·80; ячмінь пашний 6·50 до 6·70; ячмінь броварний 0·— до 0·—; ріпак —·— до —·—; льнянка —— до —·—; горох до варени 8·50 до 10·—; вика 0·— до 0·—; бобик 0·— до 0·—; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона —·— до —·—; конюшина біла —·— до —·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).